„Danskeren",

et ugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika.

Udgivet af

DANISH. LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr

„Danskeren" udkommer hver Onsdag.

Pris pr. Aargang i de Forenede Stater $1.50; til Udlandet $2.00.

Bl. det betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH. LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

Almanak.

Aar efter Kristi Fødsel 1900.
Aar efter Verdens Skabelse 5900.
Aar efter Reformationen 383.

August. — 31 Dage.

26 S.	11. S. e. H. Tsh.	G. T.: 1 Kor. 15,1-10, Luk. 18,9-14 / N. T.: Rom. 10,4-18, Luk. 7,36-50
27 M.		
28 Ti.		
29 O.		
30 To.		
31 F.		

„Thi med Hjertet tror man til Retfærdighed, men med Munden bekender man til Saliggørelse"

September. — 30 Dage.

Første Kvarter d. 2. Kl. 3,12 Form.
Fuldmaane d. 9. Kl. 0,22 —
Sidste Kvarter d. 15. Kl. 4,13 Eftm.
Nymaane d. 23. Kl. 3,13 —

1 L.		
2 S.	9. S. e. H. Tsh.	G. T.: 2 Kor. 3,4-9, Mark. 7,31-37. / N. T.: Jak. 3,1-14, Matth. 12,31-42.
3 M.		
4 Ti.		
5 O.		„Af Hjertets Overflødighed taler Munden."
6 To.		
7 F.		
8 L.		

Missionen i Kina.

I Anledning af forskellige, ogsaa i danske Blade, fremkomne Angreb paa Missionærerne i Kina, hvilke almindelig beskyldes for at være Aarsag til den nuværende Krise, skriver det „danske Missionsselskab"s Sekretær, Pastor T. Løgstrup bl. a.:

Dersom den Paastand skulde gælde, at det var Hedningemissionærerne, som hovedsagelig bærer Skylden for alle de Ulykker, der nu er brudt ind over saavel Europæere som Kinesere, saa maatte man fordre eftervist med tvingende Grunde, baade, at Missionærerne indtager en saa betydelig Stilling, at det hele hovedsagentlig stammede fra dem, og tillige, at Missionærerne virkelig havde baaret sig saaledes ad, at alle de forskellige Samfundslag i Kina lige med eet var komne til at se paa Missionærerne som dem, fra hvem alt det onde rejser sig. Men mens dette ikke kan eftervises, ligger det jo derimod aldeles klart for Dagen, at siden den kinesisk-japanesiske Krig i 1895 endte med Stormagternes Indgriben i kinesiske Forhold paa en Maade, som aldrig før, er hele Kina begyndt at vaagne og se paa disse fremmede som bevidste Fjender, ikke alene som foragtelige „fremmede Djævle".

Desværre har Missionen i Kina endnu slet ikke naaet et saadant Omfang eller en saa indgribende Betydning, at den skulde i den Grad kunne tiltrække sig hele Millionfolkets Opmærksomhed og forvolde en almindelig Rejsning mod alle fremmede.

Derimod er „en pasret Næve" holdt frem imod Kina for hele Verdens Øjne, en Udæskning, der nok kan faa selv det roligste Folk til at føle sig truet og til at rejse sig mod de fremmede.

Dersom Missionen var Aarsag til det, som nu sker i Kina, maatte man vente, at Uroligheder netop var brudt løs der, hvor Missionen har vundet flest Kinesere, og derved stærkest vist sin sjæleerobrende Kraft, men saaledes forholder det sig ikke. I Provinsen Fuki-en, en af de sydlige Provinser, har Missionen for Tiden et af sine Brændpunkter, og det er ikke i hundredevis, men i tusindvis, at Kineserne er blevne døbte der i det sidste Tiaar; — i Fuki-en har der indtil Dato intet nævneværdigt Røre været, hvorimod det er gaaet løs paa Egnene om Peking—Tient-sin, hvor de døbtes Antal er forholdsvis meget mindre. Ganske vist staar hele Mandschuriet i Flammer, og der har de forenede skotske og irske Presbyterianere siden 1878 en Mission, som i de sidste Aar er vokset med døbte paa indtil ti Tusinde aarlig. Men det er saa øjensynligt de politiske Forhold, som har bragt Trængselen over Missionen der, og ikke omvendt. Thi her har Russerne deres faste Fæstning Port Arthur, og her har de bygget Jernbanerne for ad dem at kunne føre Tropper ind mod det egentlige Kina. Det er min faste Overbevisning, at havde ikke de politiske Forhold fremkaldt det nærværende almindelige Angreb paa fremmede, snart sagt hele Kina over, saa vilde man fra Tid til anden i en eller anden Provins have hørt om et lille Udbrud af Uvillie mod de Kristne og mod Missionærerne — vel at mærke, naar Mandarinerne aabenlyst eller bag Kulisserne havde ophidset de daarlige Elementer i den store Befolkning mod Missionen.

Folkets store Flertal er sikkert, efter alt, hvad jeg ved, enten ligegyldig eller venligt stemt mod Missionærerne, og alle Vegne, hvor Udbrud af Kristenforfølgelse har fundet Sted, er Folkets brede Lag først blevet ophidset mod Missionen ved Paavirkning af Mandariner oven fra eller af disses Lejesvende, Pøbelen, neden fra. Men altsaa: enkelte Udbrud hist og her vilde man have hørt om — det fører nu en Gang Evangeliet med sig — men en almindelig Rejsning hele Landet over, vilde man ikke have faaet at høre om.

Lad mig have Lov til at anføre fra vor egen Mission et lille Træk, som viser, at Kineserne selv godt ved at skelne mellem Missionens og Politikens Indgriben. Vor Missionær, Wyff, beretter den 5. Juni: „En yngre Mand — en stakkels Opiumsrøger — kom paa en flot og værdig Maade ind i vort Gadekapel. En Stund sad han ganske stille og hørte efter, men lige med eet tog han rigtig fat, og det var paa det ømmeste Punkt, han rørte. Han spurgte, om det var sandt, at Opium var kommen fra Udlandet. Og dersom dette var sandt, hvad Mening var der saa i, at Udlændingene paa den ene Side havde paaført Kina Opium og nu paa den anden Side kom til Kina for at formane Folket til at afstaa fra Opium?"

Spørgsmaalet er betegnende til at vise, at selv Folk ud af Hoben forstaar, at der er to Slags Mennesker, som bringer noget til Kina, nogle, som vil Folkets Bel, timeligt og aandeligt, andre, som kun søger timelig Interesse uden at bryde sig om, at Kineserne mulig ødelægges derved.

Endvidere maa det erindres, at Missionen i Kina for en stor Del er forbundet med Lægemission, og at denne Arbejdsmaade i høj Grad har stemt Folkets store Flertal venligt mod de menneskevenlige Missionærer, som lindrer deres Lidelser. Mænd, som den gamle Dr. Griffith John i Hankow, der nu i over en Menneskealder har gjort vel og helbredet syge Kinesere og samtidig bragt Evangeliet til deres lidende eller tørstende Sjæle, eller som Dr. Duncan Main, den elskværdige og trosmodige, fornøjelige Missionær samme Steds, — saadanne Mænd — og af dem er der ikke faa i Missionens Rækker for Tiden — de volder sandelig intet ondt, men de bøder paa meget af det onde, som den politiske Indgriben i Kinas Anliggender foraarsager. Og naar vor egen lille Mission nu i snart 3 Aar paa 3 forskellige Steder har øvet 3 a 5000 Lægebehandlinger hvert Sted, saa har dette ikke mindst været Grunden til, at Kineserne paa Liao-tung-Halvøen faktisk har set saa venlig til vore Sendebud.

Tillad mig nu tilsidst at sige et lille Ord om vor Mission. Den er lille, og den er ung endnu, ja vel, men 38 døbte i Løbet af 2½ Aar, det er i alt Fald for dem, der kender blot en lille Smule til Vanskelighederne ved at begynde en ny Mission — et saa lovende Resultat, at ikke mange Missionærer kan fremvise noget lignende fra de første, som Regel meget trange Begynderaar. Og naar det ydermere er bleven sagt, at det var ikke hæderlige Kinesere, men de daarligste „Subjekter", som blev døbte, da maa dette bestemt afvises for vor egen Missions Vedkommende. Flertallet af vore døbte Kinesere hører hverken til Mandarinerne eller til Pøbelen, men derimod til det store, brede Lag af Landets hæderlige Købstad- og Landbefolkning, nemlig: Købmænd, Lærere, en Læge (europæisk uddannet) en Apoteker, en Sølvsmed, en Landmand, en Væver o. a. Næringsdrivende. Vel er vor Mission heller ikke ukendt med, at „raadne Fisk" vil komme i Nettet tillige med de gode, — det maa jo gaa saaledes efter vor Frelsers eget Ord trods al Agtpaagivenhed overfor Daabskandidaterne. Men mens kun en eneste har maattet udelukkes af Menigheden paa Grund af slet Levned, har langt det store Flertal vist en god Vandel og vundet Agtelse ikke alene inden for Missionens lille Kreds, men ogsaa blandt „dem udenfor". — —

At lægge Grundvold og at bygge.

Af Past. J. Pedersen.
(Sluttet.)

Og nu med Hensyn til Paulus' Tale om at bygge med forskelligt Stof, da vil vi heller ikke tænke, at han sigter til Prædiken alene, ligesom adskilt og afskaaret fra Ordførerne, Arbejderne selv. Der er aaabenbart flere Maader, hvorpaa man kan komme til at sætte en Del „Hø og Straa" ind i Bygningen. I en „Pastoralteologi" har jeg fundet den Udtalelse, at „en Præst kan ved een Gang at gøre sig for lystig i et Selskab rive mere ned, end han formaar at bygge op ved sin Prædiken i flere Maaneder." Her tænkes paa, at Forkyndelsen kan være god nok, men at det alligevel kommer til at løbe rundt for Tilhørerne, naar de i Præstens Liv og Opførsel ser en anden Prædiken end den, de er vante til at høre af ham. At Paulus ved Opbyggelsen af Herrens Hus, den hellige almindelige Kirke, tænker saa vel paa en Arbejders Færd og Maade at være paa som paa hans Prædiken og Vidnesbyrd, det er klart nok af mange af hans Udtalelser. Som et Eksempel kan anføres 2. Kor., Kap. 6. Der siger Paulus om sig selv og sine Medhjælpere: „Vi give ikke i nogen Maade noget Anstød, for at Tjenesten ikke skal blive lastet." Og han nævner saa mangfoldige Ting, hvori de kunde blive til Anstød, hvis de ikke i al Ting beviste dem selv som Guds Tjenere. Og det samme fremgaar, naar Apostlen taler om Byggearbejdet, det løse og det faste, i Forbindelse med hans Omtale af Partivæsenet i Korint. Lad os betragte dette lidt nøjere.

Kirkeligt Partivæsen kender vi alle noget til, saa det er et Emne, det er let at sige noget om, men der bliver vist ogsaa tidt sagt noget om det, der ikke passer til Virkeligheden. Hvad Paulus har at sige om det korintiske Partivæsen, det er, at det var noget, der aldrig burde have set Dagens Lys. Det samlede sig om disse tre Navne, Peter, Paulus og Apollos. Men disse Mænd vilde ikke danne Partier; de kendte kun eet Parti, nemlig den ene Menighed, som har een Tro og een Daab tilfælles. Og enhver Høvding eller Reformator, der duer noget og er ret vendt, maa ogsaa være imod, at Folk laver Partier om dem. Men Partier eller „Retninger" kommer jo alligevel. Og naar det saa engang er der, ja, saa bliver de allerfleste mere eller mindre berørte af det. Og dertil er vel heller ikke saa meget at sige. Alle levende Mennesker trænger til Samfundsforbindelse. Og naar der saa fremstaar en „Retning", der er Sandhed, Liv og Kraft i, saa ligger det ganske naturligt for vakte og troende Sjæle at slutte sig til der. Dette er ogsaa berettiget, for saa vidt som de enkelte alvorlige Sjæle maa have Lov til at slutte sig til ligesindede. Men alligevel kan man ikke være blind for, at der er en Fare ved det Retningsvæsen, og det baade for en „Retning" i sin Helhed, og for de enkelte Tilhængere. Fraset saadanne underlige Svingninger som det, at somme kan komme saa hovedkuls ind i en „Retning", at de bagefter opdager, at det er slet ikke der, de skal være, og andre lignende Krydsninger, saa ser det dog ud til, at noget nær den samme Skæbne møder alt Partivæsen, lige fra det i Korint og alt følgende, lige til den Dag i Dag. Paulus nævner „Nid, Kiv, Tvedragt, Kødelighed og Barnagtighed" som noget, der groede ud af og fulgte med Partivæsenet i Korint. Og har vi ikke set noget lignende klæbe ved vor Tids „Retninger". En Retning vil i Reglen tage sig bedst ud i dens første Tid, forudsat at der er Alvor i den; thi da har det hjertelige, eller om man vil, det barnlige, mest Overvægten. Senere kan det tidt blive uhyggeligt nok, ikke at tale om, at en Retning kan komme saadan paa Mode, at kødelige og verdslige Mennesker ogsaa føler Trang og Lyst til at sluttes i Geled. Men selv om det ikke gaar saa galt, saa vil enhver Retning dog let komme til at føde mange Eftersnakkere og aandelige Krøblinger. De, der ikke har megen Personlighed i sig, vil helst nøjes med at sværge til Fanen og at sværge blindt paa Mesterens Ord. Men slige Ting kan ødelægge den bedste Retning, kan tilføre den saa meget „Træ og Hø", at der kan komme en stor Ildsvaade over den. Og det maa saaledes være eller blive klart, at Retninger og Partivæsen kan faa stor Indflydelse paa Byggearbejdet, og hvorvidt denne Indflydelse bliver gavnlig eller skadelig, det beror paa den Aand og Tankegang, der er den raadende i en „Retning".

Vi vil altsaa gaa ud fra, at det at bygge med Guld og Sølv, det er at forkynde den rene og sunde Lære og tillige at tage sundt og forstandigt paa Arbejdet helt igennem, altsaa at Arbejdernes Forkyndelse, Liv og Færd og det hele bliver taget i Betragtning. Men Billedet er dobbelt, baade ved det gode og det løse Arbejde. Først bliver den forstandiges Vidnesbyrd og hele Færd at ligne ved „Guld og Sølv". Og dernæst bliver de Stene, han faar indsat i Bygningen, ogsaa at ligne ved det ægte Metal. Dette er som Forholdet mellem Træet og dets Frugter. Saadan vil det ogsaa vise sig i Livet. Hvor der er noget kirkeligt Liv, der vil det som Regel være præget af den Paavirkning og Opdragelse, det har været under. Og saa nævnes der ogsaa det om dette Kirkeliv, at det „bliver fast", at det kan staa i Storm og Strid. Det er altsaa ikke noget, der bruser op og gør en Del Bestyr, og som saa falder sammen igen eller sygner hen. Sagen er den, at det sunde og det dybtgaaende Arbejde er ikke noget, der gør Blæst, og er heller ikke noget, der videre tiltaler mere eller mindre sværmeriske Folk, men det er noget, der tager dem med, der har nogen dybere Tankegang, og som ønsker at faa virkeligt Lys over Sagen. Og hvor Livet i Gud, gennem Arbejdet, er kommen Folk i Møde i Skikkelse af „Guld og Sølv", og hvor det saa bliver modtaget paa en saadan Maade, at Billedet om Guld ogsaa her kan passe, der foregaar et Frafald ikke saa let. Ordet har faaet Tid til at arbejde sig ned i Hjertets Dybde, og det har slaaet saadanne Rødder, at det kan holde sig derinde under „Ildprøven". Apostlen siger, at „Dagen skal gøre det klart, og at ved Ild skal det aabenbares, hvordan enhvers Gerning er." Dette forklares almindeligt om Dommedag, hvad vel ogsaa er rigtigt nok, men der er ogsaa noget af en Dommedag, der foregaar her paa Jorden. Her er mange Slags Ild, der kan aabenbare, om ens Kristendom er lig det brændbare Stof, altsaa paa Overfladen, eller om den har Alvor og Dybde, om Hjertet tilhører „den gode Jord, der modtager Sæden og bevarer den og bærer Frugt i Taalmodighed."

Naar vi saa betragter den Arbejder, der bygger med „Hø og Straa", og som altsaa sætter dette Materiale i Bygningen, saa møder vi dette, at der gaar Ild i det. Og Arbejderen maa fly ud af det brændende Hus, og endda bliver han noget forbrændt, og redder sig kun „som igennem Ild". Nu er her først at mærke sig, at her er Tale om Arbejdere, der mener det ærligt med deres Kristendom, hvad der bevidnes derved, at de dog frelses, hvor ilde det end gaar med deres Arbejde. Det er altsaa Mennesker, der nok vilde gøre noget nyttigt for Guds Riges Befordring, men de forstaar ikke at tage saadan paa Sagen, at deres Gerning kan blive til nogen Velsignelse. Det kan saa være af den Grund, at Læren, Vidnesbyrdet er saa svævende, ensidigt og usundt, at der ikke kan komme andet end „Hø og Straa" ud af det. Eller der kan ligge noget ved ens Færd, der gør, at alt, hvad der bygges op, bliver luftigt og løst, og saa er udsat for den Skæbne at gaa op i Luer. Men nu har vi det Billede for os, at Arbejderen med sit Hø og Straa reddes ud af Ilden, hvorimod det „Træ og Hø" opbrændes, som han har sat ind i Huset. Billedet er naturligt og nøjagtigt, thi saadan er det jo, at naar der kommer Ild i et Hus, saa kan Beboerne nok se Lejlighed til at redde sig ved at fly ud af Huset, hvorimod selve Huset maa fortæres af Ilden, saa langt den faar Magt, fordi her er Tale om døde Ting, der ikke kan flytte sig selv. Men Spørgsmaalet bliver saa, hvorledes dette Billede kan overføres paa det aandelige Omraade. Man kan spørge: er de Mennesker dømte til at indebrænde, det er fortabes, som er bleven forkvaklede og vildledte af en uforstandig og sværmerisk Vejleder? En saadan Udlæggelse er neppe forsvarlig. Det er dog saaledes, at de her omtalte Bygningsmænd bygger paa Grundvolden, samler Sjælene om vor Herre Jesus. Og heri ligger saa, at de Sjæle, som de faar Indflydelse paa, kan jo ogsaa bygge paa Grundvolden, og kan mene det lige saa ærligt som deres Vejledere, hvilke dog slipper med Livet ud af Branden. Og hertil kommer, at Bygningsmændene maa vel betragtes som de mest skyldige, da det er dem, der har fremkaldt Ildsvaaden. Det vil derfor blive det rigtige, at man ved Fortærelse af Luerne tænker paa al den Søndersplittelse, Forargelse, Anfægtelse og anden Jammer og Elendighed, som bliver Frugten af en daarlig og uforstandig Vejledning, noget, som Kirkehistorien har meget at fortælle om. Thi ligesom det er vist, at „den store Dag" fuldelig vil klare, hvor ofte og hvor meget, der har været bygget med „Hø og Straa", saaledes kan det ogsaa siges, at der angaaende Arbejdet er holdt mange Dommedage her i Verden, og vil blive holdt flere herefter. Hvor har der dog ikke gennem Tiderne været bygget meget, som har set ud til noget, og nok ogsaa har været noget, og som dog har haft saa meget „Hø og Straa" i sig, at det mere eller mindre er gaaet op i Luer, og at Lederne saa paa en eller anden Maade har maattet redde sig ved Flugten. Og ingen maa tænke, at de er udenfor al Fare i den Retning. „Vi gaar i Fare, hvor vi gaar", det gælder paa alle Omraader. Saa er der nogen, der hæver sig over den Tanke, at de skulde kunne friste nogen Udskejelse og dermed følgende Nederlag, saa er det vist et Bevis paa, at de er i Besiddelse af en Slags „Hø og Straa", som snart er værre end alt andet. Det er altid let nok at se andres Fejl, og at kunne finde ud og paapege, hvad Grunden var til, at de faldt ned og tog Skade. Men det gælder mere om at have Øje med sig selv, og se at blive klog af andres Skade, vogte sig for at falde i den Grav, hvori andre er styrtede, og ogsaa tage sig i Agt for ikke at falde i en Grav paa den modsatte Side. Ja, Han, som er „Sandhedens Aand, og som vejleder i al Sandhed", Han retlede enhver af os, saa at vi kan bygge og arbejde paa en saadan Maade, at baade vi selv og vor Gerning kan holde Stand i Storm og Strid!

Chr. Richardt.

For en Tid siden, efter at jeg paa Redaktionens Opfordring havde skrevet en lille fordringsløs Afhandling til „Danskeren" om Bernhard Severin Ingemann, fik jeg fra en af vore Professorer et Brev, saalydende: „Tak, at du fortalte os om den kære Ingemann og mindede os om at „tænke stort" ..... Jeg vilde ogsaa gerne have en Skildring af Chr. Richardt i „Danskeren"." — Jeg er villig til at opfylde min Vens Ønske, selv om jeg ikke kan gøre det saa godt, som det burde gøres.

Lad mig til en Begyndelse henvise til den gode og lærerige Afhandling om Chr. Richardt som Digter og Præst af Pastor John Hansen, Danmark, i „Dansk luth. Kirkeblad" Nr. 28 f. A., og dermed vil jeg forbigaa historiske Oplysninger om Richardt o. l. — I denne Afhandling kalder Pastor John Hansen Richardt „Foraarets Sanger", hvilket jeg helt kan tilstemme, og jeg vil tillige kalde Richardt „Haabets Sanger". Dermed vil jeg ikke udtrykke, at R. særlig gjorde Haabet til Genstand for sin Digtning, men at Haabet, Kristendommens Haab, lyste for ham som en Stjerne, der kastede sit Lys over hans kristelige Digtning og gav hans Sange, „Klang og Kraft og Mening". Dette, at han var „Haabets Sanger", afsødte, at han blev „Foraarets Sanger"; thi Foraaret er jo Haabets og Opstandelsens Tid i særlig Grad. Lyt til Haabets Toner, som klinger gennem disse Ord om Paaskemorgen:

Du lyse Morgens Frydebud,
Af Frydebud det største,
Da Herren gik af Graven ud,
Da gik han som den første!

Og det er dette Haab, det kristne Haab, der grunder sig paa Opstandelsens Fyrste, Jesus Kristus, som giver Rs. Digtning den særlige Værdi og gør, „at der er Solskin fra Guds Himmel over den, og der er Sang i den, et glad Guds Barns Sang" (Anført af Pastor Vilh. Becks Forord til „Solsange").

Ak, hvor ofte ligger ikke Haabløshedens Taage over Digterværker. En dansk Digter har skrevet om Svanens Død. Han staar i Aftendæmringen paa Skibsdækket. En Flok Svaner kommer flyvende; da de er lige over Skibet, styrter en af Flokken ned i Havet; Digteren ser, at den er dødelig saaret af en rusten Pil. Svanen driver ned ad Strømmen, farver den med sit Blod, „synger" sin „Svanesang" og dør. „Saaledes er jeg ogsaa saaret, dødelig saaret," siger Digteren; „jeg glider med mit Saar ned ad Livets Strøm; jeg vil synge og dø som Svanen". Men hvor haabløst! Digteren forstaar nok, at han er saaret af en giftig, dødelig Pil; men at der i Troen paa Kristus er Lægedom for Saaret, det synger han ikke om; Haabets Lys straaler ikke for ham. Lad mig nævne en amerikansk Digter, Edgar Allan Pope. Hans Digt: "The Raven" (Ravnen) er bekendt og berømt, og det er sikkert ogsaa i flere Henseender et Mesterværk trods det uhyggelige ved det; men Haabets Stjerne hverken dæmrer eller lyser over „Ravnen", Haabløshedens bælgmørke Natruger der. Man har sagt, at hele Digtet er Fantasi; jeg tror, det er Virkelighed. Maaske har „Lenore" aldrig levet: men Navnet er nok Udtryk for Digterens forpinte Sjæl og navnløse Smerte; og „Ravnen", dette uhyggelige Dyr med sit "Nevermore" er utvivlsomt Digterens onde Samvittighed, der lader sit hæse Skrig lyde for den lænkebundne Digtersjæl. Men Haabet er lukket ude, Nattens Ravn skriger, Haabets Morgenlærke er tavs.

Men vor danske Digter, Chr. Richardt, er Haabets Sanger. Vel synger han i dybe og klare Toner om Menneskeslægtens Usselhed og Jammer, om Skabningens Smerte, om „Syndens Byld og Plage"; men Haabet lyser over Elendigheden, for ham er der Hjælp i Nøden. „R.s Digtervirksomhed bunder i en dyb og levende Tro paa Kristendommen og Guds Raades fulde „Evangelium", og derved blev han Haabets Sanger." Paa „Ebenezer" i Santhalistan lader Richardt Missionær H. P. Børresen forklare Kors og Farve i den til ham af danske Kvinder skænkede Dannebrogsfane saaledes:

Det hvide Kors betyder Sejerstegnet,
Hvorpaa vor Frelser naglet for os blev;
Og med det røde er det Blod betegnet,
Hvormed vort Navn i Livsens Bog han skrev.

Denne Tro paa Frelserens Kors og Blod gav R. det glade Haab.

Som Foraarets og Haabets Sanger længtes han efter Foraaret:

Jeg længes efter Foraar!
Den Vinter er saa lang og haard —
Hvorfor vil ikke Solen
Ham sætte Guldenstolen
For Døren, saa han gaar!
.... Jeg længes efter Lærken;
Den fryser om sit Sangerbryst;
.... Jeg længes efter Gøgen! Staren!
Blomster! Spirer!

Og han længtes efter Paasketiden, Opstandelsesfesten, og sang:

Højlovet du,
som Gravens Sten har væltet,
Og væltet Dødens Frygt
fra Støvets Børn!
Som med din Paaskesol
har Isen smeltet,
Der knuged' Roserne
paa Livets Tjørn.

Opstandelse!
du Foraarsbud, som kvæger
Med Solblink
fra en aldrig islagt Elv!
Du Hjerteblad
i Troens Blomsterbæger
Falm aldrig for mig,
naar jeg falmer selv.

Maaske var det Haabets stærke Kræfter hos Digteren, der gjorde, at han ofte benyttede Naturbilledet, Stjernen, i sin Digtning. Læg Mærke til hans „Bethlehemsstjernen", hvor han kalder alle Jesu Ord og Gerninger „Ledestjerner", som vinkede Simon, Nathanael, Saulus til Kristus og frembeles vinke: Menneskens Børn til den samme Frelser.

Bethlehemsstjernen.

Fra Kaldæa i det fjerne
Stjernekloge, fromme Mænd
Droges ved den klare Stjerne
Mod Judæas Krybbe hen;
Men hvert Ord af Jesu Mund,
Hver hans Gerning allen Stund —
„Ledestjerner" blev de alle,
Hjerterne til ham at kalde.

Simon, Fiskeren i Baaden,
Droges ved den rige Fangst
Til at tro paa Frelsernaaden,
Til at glemme Syndens Angst;
Og Nathanael i Læ
Af sit skyggefulde Træ,
Han maa ud af Figenskyggen —
Følge Kristus, det er Lykken.

Samles paa Damaskus Høje
Segner for det klare Lyn,
Han, som var saa stiv at bøje
Med sit Farisæersyn!
Det var det, hvis Lyn gik ud,
Det, som blinded blev fra Gud,
Til han aabned' Troens Øje,
Ramt af Røsten fra det høje.

Solens Lys har mange Veje,
Varmer Muld og tørrer Dug,
Vækker op af Morgenleje,
Trænger gennem fattigst Glug —
Tusind Gange længer dog
Naar vor Herres Straaletog,
Det, som tænder Vandens Kjerter,
Varmer op de frosne Hjerter!